

[Niels Westerby.]

i forbindelse med denne kriselovgivning sagt, at vi vil forhandle om alle spørgsmål, og peget på mange muligheder, og dette var også et af de spørgsmål, vi gerne ville have forhandlet om, men det har der jo, som regeringen har lagt tingene til rette, ikke været nogen mulighed for.

Hr. Per Hækkerup har gjort et stort nummer ud af forskellen på vores første forslag under første behandling og så regeringens forslag. Hr. Per Hækkerup bagatelliserer og siger: er der nu så meget forskel på halvanden dyrtidsportion og tilsvarende engangsskat på den ene side og så regeringens forslag om en dyrtidsportion og en tilsvarende engangsskat på den anden side? Ja, det er der, og lad mig da blot belyse det med nogle tal.

Liberalt centrum's halve portion oven på regeringens vil betyde en yderligere omkostningslettelse i det danske samfund på årsbasis på 500 mill. kr. 500 mill. kr. er også en stor post i den økonomiske sammenhæng. Desforuden vil den halve portion betyde, at der på statsbudgettet — og nu er der jo blevet talt meget om at spare på statsbudgettet — på årsbasis vil blive besparet yderligere 150 mill. kr. Samtidig vil den tilsvarende forhøjelse af engangsskatten betyde, at der vil blive en noget større indtægt for statskassen, således at man får et større provenu, altså en finanspolitisk stramning.

Vi lægger meget vægt på i liberalt centrum, at vi kommer den pengeknaphed til livs, der råder i erhvervslivet, og som lammer initiativet, omsætningen og produktionen i alt for stor grad. Og netop denne finanspolitiske lettelse vil kunne danne baggrund for, at man ophæver kreditstramningen over for banker og sparekasser, og vil kunne danne baggrund for, at man kan foretage obligationsopkøb, således at likviditeten, de disponible pengemidler i erhvervslivet, kan stige, og at det kan blive til gavn for produktion og beskæftigelse.

Men jeg vil gerne have lov til at sige til hr. Per Hækkerup, at vi har jo ikke nøjedes med at stille dette ene forslag om halvanden portion og en tilsvarende engangsskat; vi har peget på andre muligheder. Lad mig her nævne den mulighed, vi drog frem ved anden behandling, og som i korthed gik ud på, at lønmodtagerne ikke får udbetalt halvanden

dyrtidsportion. Til gengæld får de et bevis for denne halvanden dyrtidsportion, de ikke får udbetalt. Dette bevis kan de bruge til at betale deres skat med, og der vil ikke være nogle lønmodtagere, der ikke har så meget skat, at beviserne ikke fuldt ud ville kunne bruges til det formål. Dermed vil lønmodtagerne blive holdt økonomisk skadesløse, deres stilling vil være ganske uændret, men der vil ske et direkte indgreb over for priser og omkostningsniveauet derved, at portionerne ikke bliver udbetalt.

Det er klart, at en sådan løsning vil betyde, at der bliver et tab for statskassen på henved omkring 1 milliard kr., og et sådant tab for statskassen kan udmærket godt dækkes ved en forhøjelse af momsen. Yderligere bliver det således, at når lønmodtagerens økonomiske stilling bliver uændret, kan man også lade engangsskatten falde væk, så er der ikke længere nogen begrundelse for den. Forslaget bliver altså det: engangsskatten falder væk, lønmodtagerne får ikke halvanden dyrtidsportion udbetalt, til gengæld får de et bevis, som de kan betale skat med, deres økonomiske stilling bliver uændret, det derved opståede tab for statskassen kan dækkes ved en forhøjelse af merværdiafgiften, og det bliver så den, der kommer til at trække den økonomiske stramning, der kommer til at foreligge.

Og så er der jo det, vi bliver nødt til at fastholde, at det drejer sig om en økonomisk stramning, hvis vi skal slippe over de vanskeligheder, vi er inde i: den inflations-trussel, den trussel, der er over for beskæftigelsen, begrænsning af de alt for mange krakker og vanskeligheder, vi har i erhvervslivet. Hvis vi skal slippe over alt det — og det er det, der står foran os — så bliver det nødvendigt, at vi i det politiske liv tager os sammen og får gennemført de nødvendige uundgåelige byrder, for at vi kan nå frem til det mål at få en stabil samfundsøkonomi med en kraftig økonomisk vækst og en høj beskæftigelse.

Jeg sagde forud for det sidste folketingsvalg, at det en gang imellem måtte gøre ondt, for at det skulle blive godt. Jeg sagde dengang også, at det var ikke problemet, at vi skulle spænde livremmen ind, men vi ville blive nødt til i det kommende år at spænde livremmen mindre ud, end vi plejer. Jeg vil gerne gentage disse ord ved denne